

Agnieszka Mastalerz
Portfolio

studio@agnieszkamastalerz.com

AGNIESZKA MASTALERZ

Artystka wizualna, urodzona 1991 w Łodzi, mieszkająca i tworząca w Warszawie.

Absolwentka Pracowni Działań Przestrzennych Mirosława Bałki na Wydziale Sztuki Mediów Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (2018), gościnnie studentka Candice Breitz i Eli Cortiñas w Hochschule für Bildende Künste w Brunszwiku (stypendium DAAD na rok 2019/20), także Adama Broomberga i Olivera Chanarina na HFBK w Hamburgu (stypendium Erasmus, 2017/18).

Wzięłam udział w wystawach w Catinca Tabacaru Gallery w Bukareszcie (2024), NS-Dokumentationszentrum w Monachium (2023), krakowskim MOCAR-u, galerii eastcontemporary w Mediolanie (2022), MAXXI w Rzymie (2021), galerii Wschód w Warszawie (2020), Palazzo Strozzi we Florencji, Fundacji Rodziny Staraków w Warszawie (2019), Deichtorhallen w Hamburgu, Fondation Hippocrène w Paryżu (2018) oraz Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (2017 – laureatka Konkursu Artystyczna Podróż Hestii).

Byłam rezydentką m.in. Muzeum Susch w Szwajcarii (2021), Artist Development Program w EIB Institute w Luksemburgu (2021) oraz w galerii Futura w Pradze (stypendium z Funduszu Wyszehradzkiego, 2020).

W 2024 otrzymałam Stypendium Młoda Polska na realizację pracy wideo inspirowanego twórczością choreografki Danuty Kwapiszewskiej.

Moje prace znajdują się w kolekcjach Fondazione in Between Art Film by Beatrice Bulgari, Europejskiego Banku Inwestycyjnego, Grupy Ergo Hestia oraz Muzeum Getta Warszawskiego.

www.agnieszkamastalerz.com

NODES

wideo, 2023, fotografie, 2024

Bohaterami pracy są storczyki, których korzenie wykorzystywane były w Polsce i we Włoszech w celu wpłynięcia na drugiego człowieka — zarówno jeśli chodzi o uczucia, jak i aktywność seksualną. Na terenach Polski suszone korzenie dzikich orchidei mocowane były do wewnętrznej strony ubrań osoby, na którą miały zadziałać; we Włoszech tworzone eliksir ze sproszkowanych suszonych korzeni i koziego mleka.

Wychodząc od intymnych rytuałów z przeszłości, w projekcie Nodes chciałam zwrócić uwagę na obecny kontekst komercyjno-przemysłowy, w którym egzotyczne storczyki produkowane są na masową skalę. Mimo, że technologia umożliwia wyhodowanie niemal identycznych roślin, ostateczny gest wykonywany jest przez kobiety, które dopasowują storczyki do znormalizowanej estetyki — nadają im wymagany kształt i odcinają zbędne części.

Praca wideo została zrealizowana we współpracy ze studiem Bites, przy użyciu robota. Storczyki wykorzystane w pracy pochodzą z przedsiębiorstwa JMP Flowers w Stężycy.

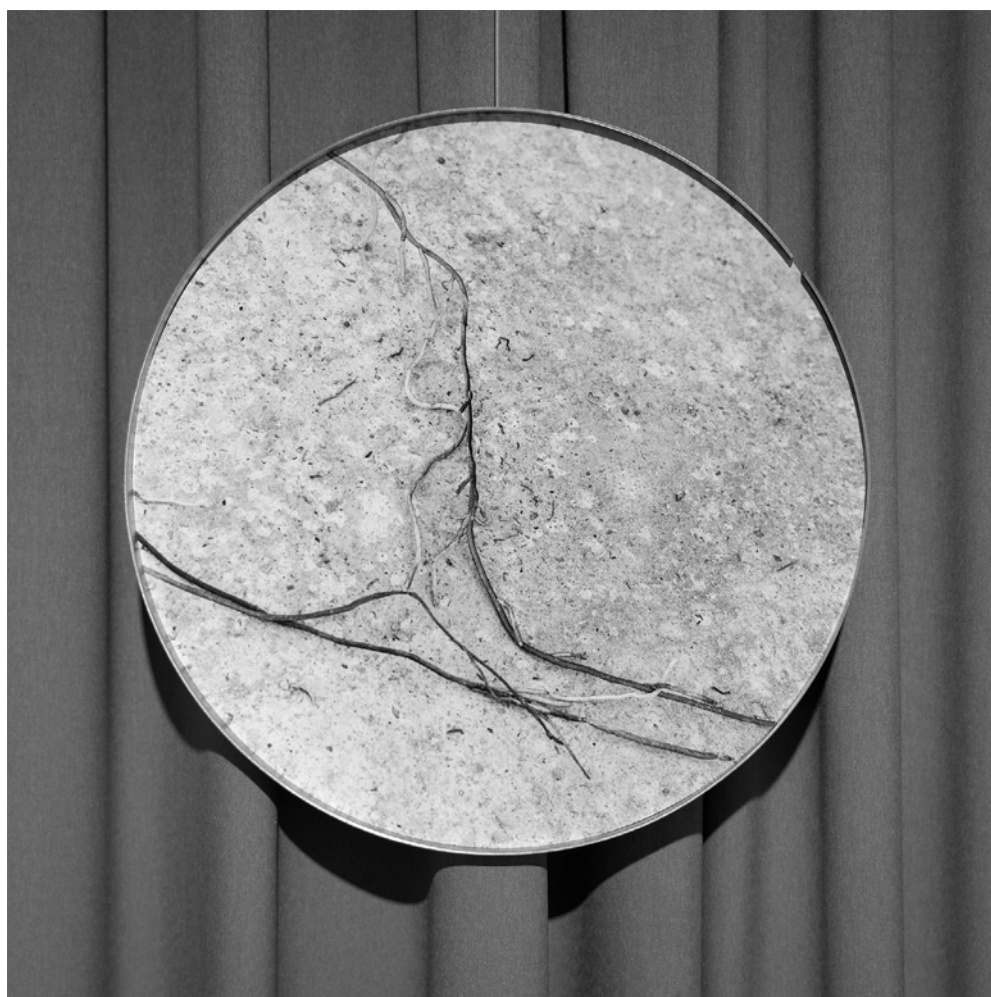
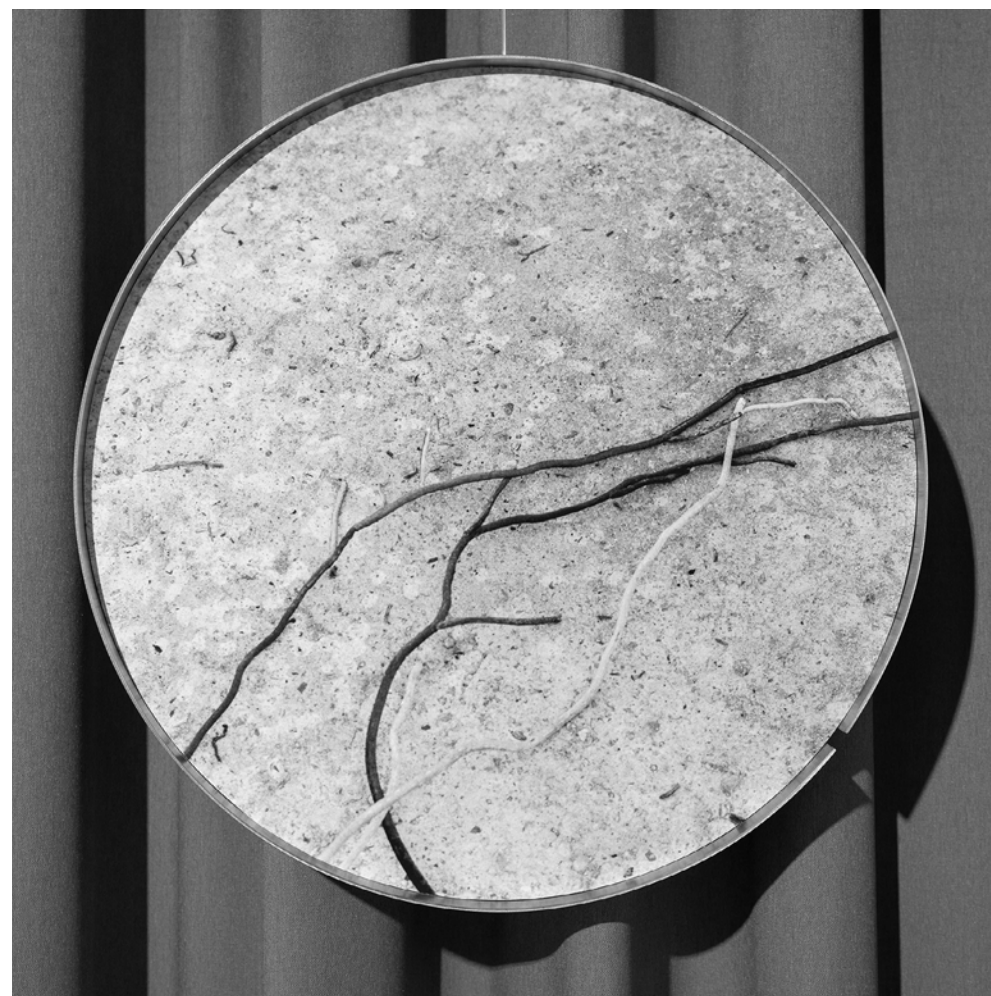
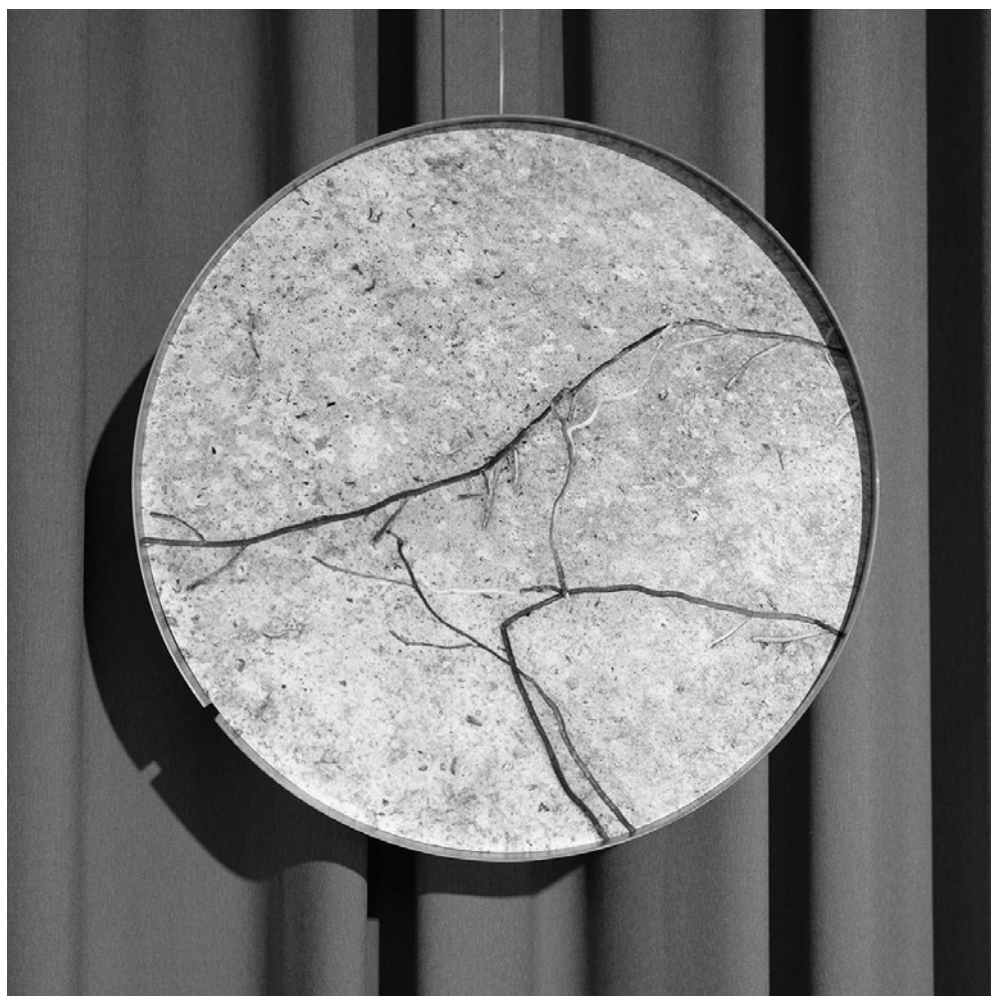
Fotografie wykonałam w storczykarni Muzeum-Zamku w Łańcutcie.

W przygotowaniu merytorycznym całości projektu pomógł mi pracownik Ogrodu Botanicznego Uniwersytetu Warszawskiego.

Nodes po raz pierwszy pokazywane było w Goethe Institut w Bukareszcie (Rumunia), podczas wystawy zbiorowej zorganizowanej przez Catinca Tabacaru Gallery, w lutym i marcu 2024 roku. Link do informacji o wydarzeniu: <https://catincatabacaru.com/exhibitions/control>

Nodes, 2023, stopklatki z wideo, 00:02:17
vimeo.com/agnieszkamastalerz/nodes (hasło: Roots)

Nodes, 2024
Wydruk pigmentowy na papierze archiwalnym Moab Entrada
Natural Rag 300gsm, podklejony na dibond, oprawiony
w bezkwasowy metal

Średnica pracy wraz z oprawą: 45cm

VAULT
fotografie, 2024

Na potrzeby wystawy plenerowej Żydowskiego Instytutu Historycznego, pt. Serce tamtego miasta (1-30.03.2024 w Warszawie) stworzyłam dwie fotografie w odniesieniu do pracy malarskiej Symchy Trachtera — Irysy, 1920.

Nazwa tytułowej rośliny pochodzi od imienia bogini Iris, posłanki łączącej świat bogów z ludzkim. W przeciwieństwie do tragicznych wiadomości otrzymywanych przez Hioba, informacje przekazywane przez boginię miały dawać nadzieję.

Zrealizowany przeze mnie dyptyk fotograficzny korespondujący z Irysami Trachtera to wyreżyserowane kulisy pracy w Banku Nasion w Ogrodzie Botanicznym Państwowej Akademii Nauk w Powsinie. Wybierając na bohaterów fotografii nasiona, po raz kolejny, podobnie jak w Uz, skupiłam się na tym, co znajduje się pod spodem. Bank zwrócił moją uwagę również ze względu na swoją funkcję w pewien sposób podobną do idei ŻIH-u – gromadzi i przechowuje nasiona rzadkich, zagrożonych i chronionych gatunków roślin, a jego zasoby mają służyć przyszłym pokoleniom jako źródło wiedzy i dowód na bioróżnorodność regionu. Chciałam, żeby udostępnione w przestrzeni publicznej na początku marca Irysy Symchy Trachtera, wraz z moją paradokumentacją fotograficzną, były zapowiedzią wiosny.

Informacje o wystawie Serce tamtego miasta na stronie Żydowskiego Instytutu Historycznego:
<https://www.jhi.pl/wystawy/serce-tamtego-miasta-kolekcja-zydowskiego-instytutu-historycznego,546>

Informacje o moim wkładzie w wystawę:
<https://www.jhi.pl/wystawy/serce-miasta/agnieszka-mastalerz-o-obiekcie,245>

vault I, vault II, 2024
fotografie na plakatach przy ul. Bonifraterskiej i Świętojerskiej w Warszawie

KTO TAŃCZY ZA MNIE?

pokaz prac wideo w Muzeum Chopina w Warszawie, 2024

Seweryn Kuter, kustosz Muzeum o pokazie: *Prezentowany w Muzeum Fryderyka Chopina cykl pokazów prac wideo wybitnych polskich i zagranicznych artystów skupia się na akcentowaniu zjawiska osmozy zachodzącego między walorami wizualnymi, muzycznymi i choreograficznymi ich dzieł. Prace te wchodzi w artystyczny dialog z zagadnieniami chopinowskimi. W przypadku wideo Agnieszki Mastalerz, uznanej młodej artystki, korespondują z przekazem artystycznym i emocjonalnym rzeźby Danuty Kwapiszewskiej, zatytułowanej Fantazja-Improptu Fryderyka Chopina. Tancerka. Pochodząca z 1975 roku rzeźba poddana została specjalistycznej konserwacji i wyeksponowana na pierwszym piętrze Muzeum.*

H (Rekonstrukcja Pozycji), 2018, to praca inspirowana archiwalnymi portretami fotograficznymi dwadzieściora dzieci. Na zdjęciach każde dziecko wykonuje inną pozycję — podnosi lewą lub prawą rękę, zadziera brodę. Kiedy po raz pierwszy zobaczyłam te portrety, dopiero po chwili zauważyłam, że ułożenie każdego dziecięcego ciała zostało zdeterminowane przez mocny uchwyt osoby dorosłej pozostającej poza kadrem. Również po dokładniejszym przyjrzeniu się zrozumiałam, że celem tych fotografii była dokumentacja niewielkich znamion na ciałach wszystkich dzieci.

Bohaterka wideo wykonuje choreografię ułożoną na podstawie dwudziestu pozycji ze zdjęć. Podczas nagrania dziewczynka nie знаła sekwencji ruchów na pamięć — powtarzała ją za choreografką, której nie widać w obrazie.

Praca została nagrana dzięki Stypendium Marszałka Województwa Mazowieckiego, w budynku dawnego szpitala im. Bersohnów i Baumanów przy ulicy Siennej w Warszawie, w którym w latach 1905-1912 pracował Janusz Korczak.

Litera „H” użyta w tytule odnosi się do dziewczynki z archiwalnych fotografii — jedynej spośród dwudziestu dzieci, której pełne imię pozostaje nieznanne.

Wideo zakupione przez Hannę Wróblewską do kolekcji Muzeum Getta Warszawskiego.

W wideo Supports, 2021, młoda kobieta porusza się z metalowym obiektem stworzonym na wzór struktury służącej do podpierania roślin (ang. plant support), ale powiększonym tak, żeby odpowiadał ciału performerki. To rejestracja improwizacji, przed którą zadałam performerce pytanie, na ile łuk przeszkadza w przemieszczaniu się, na ile determinuje jego kierunek i kolejne pozycje ciała. Na tło improwizacji wybrałam Filharmonię w Luksemburgu.

Wideo zostało zrealizowane podczas rezydencji na Artists Development Programme w Luksemburgu, zorganizowanej przez European Investment Bank Institute, w kolekcji banku.

Supports, 2021, H (Rekonstrukcja Pozycji), 2018
prace wideo w przestrzeniach Muzeum Chopina w Warszawie
vimeo.com/agnieszkamastalerz/supports
vimeo.com/agnieszkamastalerz/h

UZ na wystawie Materializing — Contemporary Art and the Shoah in Poland
Monachium, 2023/2024

W ramach wystawy Materializing — Sztuka współczesna i zagłada w Polsce (niem. Materializing. Zeitgenössische Kunst und die Shoah in Polen) w NS-Dokumentationszentrum w Monachium, 20.10.2023-25.02.2024, kuratorowanej przez Piotra Rypsona i Annę Straetmans, zaprezentowałam instalację wideo UZ, 2020.

Praca odnosi się do ostatniego, nieistniejącego już i nieudokumentowanego dzieła malarza Symche Trachtera, tj. polichromii w sali recepcyjnej w Budynku Głównego Gminy Żydowskiej na terenie warszawskiego getta. Fresk miał przedstawiać Hioba — starotestamentową postać doświadczoną sekwencją nieszczęść. Ponieważ Trachter zginął w obozie zagłady Treblinka II, jego zlecenie dla Judenratu wydało mi się symboliczne.

„Żył w ziemi Us człowiek imieniem Hiob“ — tak rozpoczyna się Księga Hioba. „Us“ lub „Uz“ to kraina, która według Biblii Tysiąclecia, leżała pomiędzy południowo-zachodnią Jordanią a południowym Izraelem. Jednak „uz“ po hebrajsku oznacza również „doradcę“, więc możliwe, że nie chodziło tu o konkretny obszar geograficzny, a grupę ludzi, z której wywodziła się ta postać.

Siedziba Judenratu, w której Trachter wykonał swoje ostatnie dzieło, spłonęła, a polichromia przedstawiająca Hioba znana jest nam wyłącznie z opisów. Mimo to podjęłam z góry skazaną na porażkę próbę odnalezienia fresku. Na przekór wiedzy, postanowiłam wykorzystać georadar, czyli profesjonalne narzędzie używane na przykład w archeologii w celu odkrycia i zbadania tego, co jest niewidoczne gołym okiem, co znajduje się pod powierzchnią.

Niedaleko adresu, pod którym do lat 50-tych stał jeszcze szkielet Budynku Głównego Gminy Żydowskiej, powstał hotel — typ budynku, który w kontraście do swojego poprzednika daleki jest od idei wspólnotowości. Pomyślałam też o charakterystycznej dla hoteli tymczasowości, która dojmująco odpowiada historii Symche Trachtera i jego ostatniego dzieła.

Wideo UZ składa się z osiemnastu echogramów zestawionych ze sobą po dwa — na wzór ścian sali konferencyjnej współczesnego hotelu, które zeskanowałam z dwóch stron, zarówno od wewnątrz, jak i od zewnątrz. Chciałam, żeby tytuł odnosił się nie tylko do pochodzenia Hioba, ale również graficznie korespondował z symetrią właściwą tej pracy.

W monachijskim NS-Dokumentationszentrum praca wchodziła w dialog z architekturą faszystowską widoczną za oknami muzeum, na których prezentowane było UZ.

Tekst kuratorski oraz dokumentacja wystawy: <https://www.nsdoku.de/materializing>

UZ, 2020
dokumentacja wystawy w NS-Dokumentationszentrum w Monachium, 2023/2024
vimeo.com/agnieszkamastalerz/uz

OBSZAR ZAINTERESOWAŃ/ MOTYWACJA DO WZIĘCIA UDZIAŁU W NABORZE

W swojej twórczości badam mechanizmy kontroli oraz procesy wpływające na i eksploatujące jednostkę. Używam poetyckiego języka wizualnego do analizy restrykcyjnych reguł ustanowionych w intymnych związkach, społecznościach, państwach czy firmach oraz w stosunku do środowiska naturalnego.

Obecnie, w ramach stypendium Młoda Polska na 2024 rok, realizuję wideo inspirowanej postacią i twórczością tancerki i rzeźbiarki Danuty Kwapiszewskiej, która uległa wypadkowi i stała się osobą z niepełnosprawnością fizyczną. Mimo, że nie mogła już tańczyć, zaczęła spełniać się za pomocą innej formy wyrazu artystycznego i jak mówiła, jej rzeźby tańczyły za nią.

Ponadto przygotowuję aplikację na doktorat artystyczny na uczelni NABA w Mediolanie. Projekt rozwijany w ramach doktoratu ma dotyczyć hodowli jedwabników, procesu produkcji jedwabiu oraz znaczenia samego surowca. Chciałabym pochylić się nad historią jedwabnego szlaku, wartością i wytrzymałością jedwabiu oraz kontrowersyjnymi sposobami pozyskiwania tego naturalnego materiału. Interesuje mnie całkowita zależność jedwabników morwowych, które nie występują już w środowisku naturalnym i żyją wyłącznie dzięki człowiekowi, jednocześnie służąc nam.

Mimo, że żyję w Warszawie, jestem bardziej aktywna zawodowo za granicą. Jednocześnie moje wyobrażenia o prezentacji wideo są często weryfikowane ze względu na budżet. Dlatego ucieszyła mnie możliwość oferowana przez U-Jazdowski, dzięki której mogłabym zaprezentować swoje działania lokalnie i w sposób profesjonalny.